

Velký talent Jára Pokuta: Vyzkoušel jsem si akordeon a už v tom jedu!

PLANÁ NAD LUŽNICÍ – Jedenáctiletý školák Jaroslav Pokuta působí nenápadným dojmem. Jde ale o neuvěřitelně nadaného chlapce. Ve hře na akordeon vyhrává mezinárodní soutěže, o svých úspěších ale mluví skromně. Jakoby o nic nešlo.

Jára Pokuta žije s rodiči v Plané nad Lužnicí. Navštěvuje jako všechny děti základní školu a jeho koníčkem je akordeon, nebo chcete-li - harmonika. Že hraje skvěle, je málo výstižné, on na akordeon přímo geniálně válí.

„Viděl jsem, jak na harmoniku hrál tatka. On je taky muzikant. A to se mi hrozně moc líbilo. Chtěl jsem si to taky zkusit, tak jsem začal hrát. Prostě jsem to vyzkoušel a už v tom jedu,“ popsal mladý muzikant začátky. „Hraju už čtyři roky. Chodím do Základní umělecké školy v Sezimově Ústí, učí mě Dana Mužíková.“

Doménou malého Jaroslava není lidová muzika, jak by se dalo u harmoniky předpokládat. Zajímá ho hlavně vážná hudba. Favoritem je ale trošku nečekaně jazz. „Mým nejoblíbenějším skladatelem je italský hudebník Domenico Scarlatti a rozhodně džezen. No a určitě taky Johann Sebastian Bach,“ vyjmenovává.

Letos se zúčastnil mnoha prestižních soutěží. V Německu vyhrál první místo a stal se absolutním vítězem mezinárod-

ní soutěže v Klingenthalu. V Rakousku vyhrál rovněž první místo na mezinárodní soutěži ve Steinzu. Na Slovensku vyhrál první místo a stal se absolutním vítězem s maximálním počtem bodů v mezinárodní soutěži Golden tango v Rajeckých Teplicích. V italském Castelfidardu obsadil druhé místo ve světové soutěži a v Paříži ve Francii první místo v další světové soutěži.

Doma v České republice je absolutním vítězem mezinárodní soutěže v kategoriích Klasik a Varieté v Dobřanech, první místo a absolutní vítězství mu patřilo také na celostátní soutěži zušek v Chrudimi s maximálním počtem bodů v sólové hře a komorní hře v kategorii duo. Titul absolutního vítěze získal i na mezinárodní soutěži v Praze.

Začátky přiblížila jeho maminka Helena Pokutová Hýnová. Popsala, kdy si rodiče všimli jeho zvláštního talentu: „Jaroušek toužil hrát na akordeon už od čtyř let. Ale harmonika byla moc velká a těžká a taky v základní umělecké škole nebylo volné místo. Do zušky začal chodit až v osmi letech, tedy ve druhé třídě.

Bohužel, záhy přišel covid, a tak jsme pracovali na dálku. Po osmi měsících hrál na své první soutěži v Dobřanech.“

S malým akordeonistou Jaroslavem Pokutou jsme si povídali, jak se těší na Vánoce, co ho ještě letos čeká a na co se těší v novém roce. Do konce roku ho v tu chvíli čekala ještě desítky koncertů. Například na zámku Dobříš s houslistou Jaroslavem Svěceným a akordeonovým oddělením Pražské konzervatoře pod vedením Ladislava Horáka.

Kolik váží tvůj akordeon?

Deset kilo. Takže při tréninku i při hraní musím sedět.

Na světové soutěži v italském Castelfidardu.

Jak často cvičíš?

Čtyři hodiny každý den, o víkendu i víc, hraní mě moc baví. Tatínek mi doma ale někdy říká, ať už toho nechám, že se chce dívat na televizi. Pan profesor Petr Vacek mi poradil, jak správně pracovat: Dopoledne se cvičí, večer hraje. Tak se tím řídím. Nejprve cvičím místa, detaily, malé kousky. Skladby si rozdělují na úseky. Technická cvičení jsou základem. Pomáhá mi moje učitelka Dana Mužíková a maminka.

Jak vypadá tvůj běžný den?

Ráno vstávám v půl sedmé, od osmi hodin mám školu. Okolo 14. hodiny mě vyzvedne maminka a jedeme do zušky v Sezimově Ústí. Ona tam učí a já cvičím dvě až tři hodiny vedle ve třídě. Během odpoledne pak mám podle dne v týdnu ještě bicí, výtvarku nebo tanec. Večer se vracíme domů okolo 19. hodiny a pak hraju ještě další dvě hodiny. Denně cvičím čtyři hodiny. Potom napíšu úkoly nebo se ještě chvílku učím a jdu spát.

Je něco konkrétního, co chceš jednou dokázat?

Přál bych si vyhrát světovou soutěž v Castelfidardu. Také bych chtěl učit na konzervatoři a základní umělecké škole jako pan profesor Vacek. A stát se mistrem ve hře na akordeon.

Koho opravdu hodně obdivuješ?

Italského jazzového akordeonistu Renza Ruggieriho. Pouštím

si jeho nahrávky, pozoruju, jak skladby prožívá, s jakou lehkostí hraje a jak to úžasně zní. Líbí se mi jazz a skladby, které pro akordeon napsal, jsou nádherné.

Mým vzorem je profesor Petr Vacek, který učí na Konzervatoři v Českých Budějovicích a na ZUŠ v Dobřanech. Pracujeme spolu na skladbách, které připravím s mojí učitelkou Danou Mužíkovou. Mě to moc baví. Pan profesor vždycky vymyslí něco, co moje hraní rozsvítí, poradí mi s technikou i výrazem, já se můžu zdokonalovat.

Máš sourozence? Jak se odivají na tvoje hraní?

Mám jednoho brácha a tři sestry, už jsou ale velcí. Ti se pořád diví, že mě to baví. Říkají, že jsem divný a jestli mi to nebrání trapné pořád hrát.

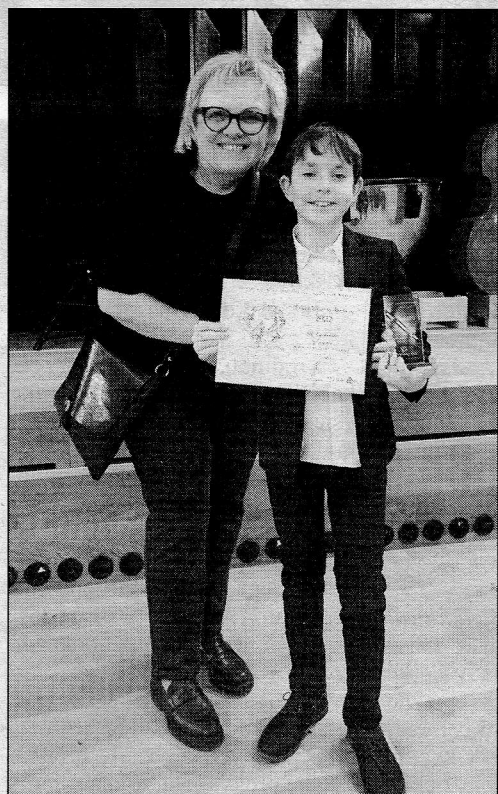
Co kamarádi? Máš na ně vůbec čas?

Kamarády moje hraní moc nezajímá, oni se věnují sportu. Já na ně ani nemám moc času. Já nejradši hraju.

Na jaký zajímavý nebo legrační zážitek si vzpomínáš při muzicirování nebo třeba v škole?

Moc rád vzpomínám na letní akordeonové kurzy v Dobřanech. Scházíme se tam každoročně s kamarády akordeonisty a moc si to užíváme. Pod vedením profesorů Vacka a Horáka s toho hodně naučíme.

Pokračování na straně

Jára Pokuta se svou učitelkou ze sezimovské zušky Danou Mužíkovou. Foto - arch

Nadšenci prodali polévek za víc než 185 tisíc. Pro dobrou věc

TÁBOR – Žižkovo náměstí v Táboře ožilo v sobotu 9. a v neděli 10. prosince Staročeským vánočním trhem. Líbil se letos moc a součástí byly i dvě charitativní akce. V Pražské ulici prodával Lions club horké nápoje pro zahřátí a před Střelnicí se konala tradiční akce Polévka, která pomáhá, tentokrát jako Polévka Petra Vaňka. Je to vzpomínka na manžela, tátu dvou kluků a také trenéra malých fotbalistů SK Větrovy, který letos v červenci prohrál boj s rakovinou. Bylo mu teprve padesát. I jemu a jeho blízkým až do konce pomáhal Domácí hospic Jordán, pro nějž je letošní výtěžek z prodeje polévek určený.

Polévky od deseti dopoledne nabízelo celkem 17 stánků. Mělo jich být původně 18, ale onemocněl kuchař týmu, který měl dodat bramboračku a frankfurtskou. I tak byla nabídka bohatá - zelňačka, cibulačka, kulajda, gulášové dokonce dva druhy, vývar slepičí i hovězí s knedlíčky, dýňová nebo čočkový dahl, také třeboňská rybí, mrkvový krém, fazolová či hráškový krém, thajská i polévka z červené řepy.

Už před polednem došel boršč a jeden druh gulášové polévky. Hodinu po poledni se u týmu Vaňkových prodala poslední zelňačka. U vzniku aktivity Polévka, která pomáhá, byly před devíti lety v Táboře Lenka Želivská a Petra Jamrichová. Dnes se polévky vaří i v Českém Krumlově, v Třeboni a také v Brandýse nad Labem, kde loni padl rekord, když výtěžek činil 280 tisíc korun. „To ale nebylo jen z prodeje polévek, lidé posílali i tisícové částky přímo na účet,“ zmínila Lenka Želivská, která v sobotu pomáhala kuchaři Davidu Šaškovi na Střelnici v kuchyni. Jejím přáním je, aby jednou Tábor, kde se myšlenka zrodila, brandýský rekord překonal.

„Ve spolku Polévka, která pomáhá, je nás celkem pět a po každé někdo z nás rozhodne, pro koho se ten rok bude vařit. Le-

tošní výběr Domácího hospice Jordán rozhodla Adéla Stiborová - ta, která dnes uvařila čočkový dahl. Jezdila k Petru Vaňkovi jako fyzioterapeutka a potkávala se tam s lidmi z hospice Jordán,“ zmínila předsedkyně spolku Petra Jamrichová. „Rádi bychom část výtěžku věnovali i přímo rodině Petra Vaňka, i když nic nechtěli. Po Petrovi zůstala manželka a dva kluci školáci, tak peníze určitě nějak využijí,“ dodala.

Letos se porce polévky prodávala za 150 korun, k tomu se točilo pivo z hlavateckého pivovaru Transformátor a k mání byla i sladká tečka. Loni stála polévka stokorunu. Neozývaly se hlasy, že už je 150 korun příliš? „Nemáme žádné negativní reakce. Možná někde na facebooku, ale ten já nečtu,“ říká předsedkyně spolku. „Týmy si za své peníze nakupují suroviny, věnují přípravě polévky čas a veškerá tržba jde na určený účel. Čili to není cena za polévku, má to svůj přesah a lidé to tak berou. Někde řeči jsme vyslechly loni, kdy byl výtěžek určen na projekt Tábořská stravenka pro bezdomovce. S tím jsme ale počítaly. Letos se nic takového neděje,“ dodala Petra Jamrichová. Poprvé také lidé mohli platit i QR kódem a to kupující docela dost využívali.

Za polévky se na místě vybralo 169 tisíc korun. Na účet

Polévek bylo na vybranou sedmáct a zájem velký...

Foto - lk- (další snímky jsou na www.jcted.cz)

bylo QR kódem zaplacen 16 750 korun. K tomu se připočte třítisícová tržba pivovaru Transformátor. „Transparentní účet 171514102/2010 se sbírkou pro hospic Jordán necháváme v provozu ještě do konce roku. Pak hospici peníze předáme. Odečteme jen provozní výdaje, jako byl pronájem Střelnice nebo nákup kelímků a dalších potřeb,“ vypočítala Petra Jamrichová.

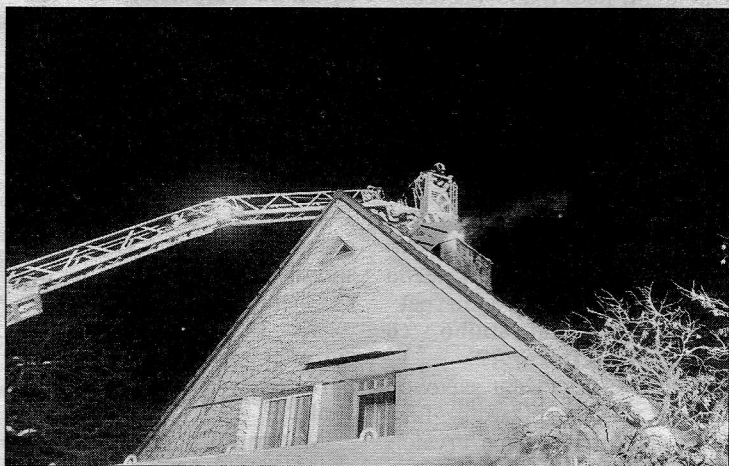
S rodinnými amatérskými týmy připravovali polévky i dva profesionálové - David, který z pražského restaurantu Aria Coda přesídlil v této sezoně na Lipno a vaří tam v restauraci a

bistru Molo, a také Patrik z Raven cateringu. Čestný člen spolku David Šašek obdržel na startu sobotní akce Řád Zlaté lžice. A spolu s řádem a Lenkou Želivskou pak vládl v kuchyni Střelnice, kde se polévky doplňovaly do prodejních nádob a ohřívaly. Celkem týmy uvařily přes 450 litrů polévky, někdo dodal deset, někdo šedesát, na co se kdo cítil.

Po poledni všechno nasvědčovalo tomu, že ve čtyři, kdy měla akce končit, už nebude co prodávat. Návštěvníci si na polévkách pochutnávali na místě, ale odnášeli si je i domů.

Libuše Kolářová

Požár komína uhasili pískem

V tábořské čtvrti Měšice likvidovali profesionální hasiči v sobotu 9. prosince večer požár komína. Přístup ke komínu z půdy se ukázal jako složitý, proto velitel zásahu povolal automobilový žebřík a hasiči oheň v komíně uhasili pískem a poté vyčistili spalinovou cestu. Na místě zasahovala jednotka profesionálních i dobrovolných hasičů z Táboře. Před půl desátou, tedy do hodiny od oznámení, bylo po požáru.

Foto - hzs-

Velký talent Jára Pokuta: Vyzkoušel...

Pokračování ze strany 5

Ale zábava a volno nechybí! Sami pro sebe jsme si na akordeon zahráli i o půlnoci. Nebo všichni spolu v jídelně, jen tak pro radost a moc nás to bavilo!

Co ty a počítač? Jsi na sociálních sítích? Hraješ hry?

Žádné sociální sítě nemám, ale občas si nějaké hry na počítači zahraju.

Na co se těšíš v příštím roce?

Budu hrát 28. února s Jihočeskou filharmonií v Českých Budějovicích.

Maminka Helena dodává: V květnu bude mít sedm koncertů s Ústřední hudbou Armády České republiky, 14. až 20. května ho tedy čeká Olomouc, Ostrava, Praha - Rudolfinum a další. V květnu toho bude hodně. Vždycky někdo zavolá, tak jedeme, je to i třeba z týdně na týden. Má naučený repertoár, ten většinou používá.

Jaké cukroví máš nejraději?

Nejradši mám to od babičky, oříškové.

Jak a kde letos oslavíš Vánoce?

S rodinou, s mamkou a tatínkou, babičkou a dědou, my bydlíme všichni v jednom domě. Vánoce budeme slavit společně. A potom všem zahraju, takový malý domácí koncert celé rodině.

Který vánoční dárek ti zatím udělal největší radost?

Já jsem si loni k Vánocům přál zlatou košili a tu jsem dostal, v ní letos vlastně pokaždé hraju.

Co bys rád našel letos pod stromečkem?

Chtěl bych lego, ale určitě i nějaké překvapení, to mám rád.

Co je tvůj sen?

Mým snem je nový akordeon.

Martina Kubešová